

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Emila Bdžocha a sudcov JUDr. Martina Piovartsyho a JUDr. Viliama Dohňanského na neverejnom zasadnutí 21. júna 2011 v Bratislave v trestnej veci obvineného **L. K.**, pre trestný čin brania rukojemníka podľa § 234a ods. 1, ods. 2 písm. a/, písm. b/, písm. c/ Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov a iné, o dovolaní obvineného podaného prostredníctvom obhajcu Mag. Mgr. M. P. proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 10. augusta 2009, sp. zn. 6 To 47/2009, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného **L. K.**
s a o d m i e t a.

O d ô v o d n e n i e

Rozsudkom Okresného súdu Trnava z 19. decembra 2008, sp. zn. 3 T 60/2008, bol obvinený **L. K.** uznaný za vinného zo spáchania trestného činu brania rukojemníka podľa § 234a ods. 1, ods. 2 písm. a/, písm. b/, písm. c/ Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov (*d'alej len „Tr. zák.“*) a iných, na tom skutkovom základe, že

1/ Obvinení **L. K.** a **P. K.**:

po viacerých kontaktoch iniciovaných **J. P.** s **Mgr. J. M.** v jarných mesiacoch roka 1999 a po tom, čo **J. M.** uskutočnil opakované stretnutia v časovom období najneskôr od polovice mája roka 1999 v **T. s J. R.** a obvineným **L. K.**, predmetom ktorých bola príprava únosu **Ing. M. P.**, určenie času, miesta, spôsobu jeho vykonania, spôsobu rozdelenia odmeny zo získaného „výkupného“, spôsobu disponovania s použitými vecami a spôsobu správania sa pri odhalení skutku a jeho páchatel'ov, po následnej spoločnej príprave na únos, trvajúcej dlhšiu dobu a vytvorení materiálnych a logistických podmienok vo forme obstarania osobných motorových vozidiel rôznych druhov, farieb a výrobných značiek, diktafónu,

d'alekohľadu na nočné videnie, detektora kovov, mobilného telefónu s „nezistiteľným telefónnym číslom“, tabuliek s rovnakým evidenčným číslom B., ktoré krátko pred skutkom odcudzil v Bratislave na Sabinovskej ulici zo zaparkovaného automobilu obžalovaný P. K. spoločne s obžalovaným Ľ. K., modrého majáka, liečiva s utlmujúcim účinkom, nehnuteľností na ukrytie rukojevníka, magnetického nápisu „POLÍCIA“, samopalu vzor X., tzv. ježkov na prerušenie motorizovaného prenasledovania a získania informácií o Ing. M. P. sprostredkované a priamym sledovaním,

od 1. júla 1999 v čase od 17.30 hodiny do 18.30 hodiny na ceste medzi T. a obcou D., v časti majera zvaného P., J. R., Mgr. J. M. a obžalovaný Ľ. K. oblečení do taktických služobných viest s nápisom „POLÍCIA“, maskovaní kuklami, vyzbrojení pištoľami a J. R. aj samopalom vzor X. so zásobníkom so strel'by schopnými nábojmi, vykonali, so zámerom vymozenia fiktívneho peňažného dlhu v prospech J. P. vo výške 10 000 000 Sk (desať miliónov slovenských korún), únos Ing. M. P. ako „policajnú akciu príslušníkov pohotovostného policajného útvaru“ tým spôsobom, že

Mgr. J. M. ako vodič osobného motorového vozidla Š. modrej farby, s odcudzenými tabuľkami s evidenčným číslom B., modrým majákom založeným na streche a magnetickým nápisom „POLÍCIA“ na inej viditeľnej časti, zastal na pravej strane cesty prednou časťou vozidla v smere od obce D. do T. a spolu s obvineným Ľ. K. sa skryl mimo cesty, do trávnatého porastu; J. R. zastavil osobné motorové vozidlo značky A., s tabuľkami s evidenčným číslom T., vedené Ing. M. P., v ktorom bola spolujazdcom vtedy maloletá J. P., zakričal povel (signál) „POLÍCIA“ a samopalom mieril na vodiča. Na signál „POLÍCIA“ pribehli k osobnému motorovému vozidlu Mgr. J. M. a obvinený Ľ. K., vytiahli Ing. M. P. z vozidla, hodili ho prednou časťou tela na cestu a vo vzniknutej ležiacej polohe použili putá na znehybnenie jeho rúk v polohe za chrbtom. Obvinený Ľ. K. odviezol spútaného Ing. M. P. k osobnému motorovému vozidlu značky Š., uložil ho cez ľavé zadné dvere na sedadlo do sediacej polohy a sadol si k nemu. Mgr. J. M. si sadol do vozidla na miesto pre vodiča a J. R. na zadné sedadlo k Ing. M. P. po tom, ako zaparkoval osobné motorové vozidlo značky A. s J. P. k zastávke autobusu, umiestnenej pri majeri zvanom P..

Ing. M. P. následne držali a strážili ako rukojevníka J. R., Bc. F. T., Mgr. J. M. a Ľ. K. postupne pod mostom s cestou vedúcou z Trnavy do obce Bučany, za majerom zvaným O., v rodinnom dome so súpisným číslom 630, popisným číslom X., na ulici S. v S., na rôznych miestach v lese v blízkosti S., v garáži so súpisným číslom X. na ulici P. v S. a v byte číslo X.,

vo vchode bytového domu so súpisným číslom 470, popisným číslom X., na ulici P. v S. až do 3. júla 1999, kedy bol v popoludňajších hodinách prepustený Bc. F. T., Mgr. J. M. a obžalovaný Ľ. K., na ceste medzi Senicou a Tmavou, pri majeri zvanom N. po tom, ako Ing. V. P., po predchádzajúcich telefonických kontaktoch uskutočnených Mgr. J. M., oznamujúcich únos rukojemníka a určujúcich podmienky na jej správanie po únose, na prežitie rukojemníka za „výkupné“, na výšku a spôsob jeho zaplata, zaplatila „výkupné“ v celkovej sume 10 000 000 Sk (desať miliónov slovenských korún).

Počas držania a stráženia Ing. M. P. v rodinnom dome tohto vyzlečeného donaha, so spútanými rukami, očami prelepenými páskou a ležiaceho na zemi, fyzicky napadli Mgr. J. M. a obžalovaný Ľ. K. opakovanými údermi pästami rúk, nohami do oblasti hrudnej a brušnej časti tela, údermi hlavňou pištole do oblasti úst, pažbou pištole do oblasti inej časti hlavy, čím rukojemníkovi spôsobili zranenia v rozsahu pomliaždenia tváre s odreninami a podliatinami v ľavej časti, pomliaždenia nosa, zlomenia šiestich predných zubov, pomliaždenia hrudníka vľavo, zlomenín 9. až 11. rebra v ľavej hrudnej časti, pomliaždenia brušnej a ľavej driekovej oblasti, odrenín ľavého predkolenia, charakteristické bolestivosťou, sťaženým dýchaním, vyžadujúce na zhojenie a anatomickú úpravu opakované poskytnutie odbornej zdravotnej starostlivosti, pracovnú neschopnosť a liečbu v trvaní do troch mesiacov a obmedzenia v obvyklom spôsobe života vo forme tzv. kludového režimu na lôžku, bez fyzickej námahy, šetrenia a opatrného vykonávania bežných činností v trvaní najmenej deviatich týždňov,

2/ Obvinení Ľ. K. a D. O.:

na základe ústnej dohody iniciovanej obžalovaným Ľ. K. s J. R. a obžalovaným D. O. o určení konkrétneho dňa, časových podmienok vykonania skutku, miesta, času stretnutia pred skutkom a o určení *modus operandi*; skutku, po vytvorení materiálnych a logistických podmienok vo forme obstarania tzv. čiernych mobilných telefónov, pút, kukiel čiernej farby, rukavíc, čiapok, tmavých okuliarov, strelných zbraní, spútavacích páso, lepiacej pásky, získania informácií o H. B. sprostredkované a priamym sledovaním, po spoločnej príprave na vykonanie skutku, trvajúcej od augusta do 25. septembra 2002, koordinovanej, riadenej obžalovaným Ľ. K. a po rozdelení úloh obžalovaným Ľ. K. v deň skutku pri budove vodného zdroja určeného ako tzv. styčný bod v lesoparku zvanom B. v T., 25. septembra 2002 v čase asi o 20.45 hodine na ulici P. v Trenčíne. J. R. a obžalovaný D. O., maskovaní kuklami a vyzbrojení pištoľami. preliezli ponad murovanú stenu na pravej bočnej strane bytového domu

so súpisným číslom 3745, popisným číslom 86, s požitím kovového rebríka prešli po hlineno-zemitom svahu s výškou asi tri metre, preskočili oplotenie terasy, skryli sa za ihličnaté stromy a následne, so zámerom vymoženía fiktívneho peňažného dlhu pre neznámeho objednávateľa vo výške 10 000 000 Sk (desať miliónov slovenských korún), neoprávnene vošli z terasy do bytu užívaného vlastníkom H. B. tým spôsobom, že J. R., využijúc moment vychádzania H. B. z bytu na terasu, hmotnosťou a silou tela pretlačil ňou držané otvorené tzv. terasové dvere. Obžalovaný Ľ. K. zatiaľ monitoroval jedinú príjazdovú cestu na ulicu P., dával pozor na pohyb osôb, motorových vozidiel a mal upozorniť obžalovaného D. O. a J. R. na hliadkovú služobnú činnosť príslušníkov Policajného zboru a hliadkovú činnosť zamestnancov súkromnej bezpečnostnej služby.

V byte J. R. použil proti brániacej a o pomoc kričiacej H. B. fyzické násilie vo forme uchopenia, držania a zhodenia jej stojaceho tela na podlahu, znehybnenia rúk založením pút v polohe za chrbtom, uchopenia ležiaceho tela zozadu v oblasti brady a krku obidvomi rukami, až dovtedy, pokiaľ H. B. nezakričala „...dost', prestaňte, dám Vám všetko, čo mám“.

Následne obžalovaný D. O. a J. R. prehľadávali byt a hľadali finančné prostriedky alebo trezor. Trezor zabudovaný v stene spálne obžalovaný D. O. na základe kódu nadiktovaného spútanou H. B., ktorú J. R. jedenkrát udrel päťou ruky do tváre, priložil pištoľ z boku k hlave a vyhrážal sa zastrelením alebo ublížením elektrickým prúdom vo vani s vodou. Z trezora, ostatných častí bytu a jeho zariadenia obžalovaný D. O. a J. R. odcudzili veci zo žltého kovu a perál – 12 kusov dámskych prsteňov, 14 párov dámskych náušnic, 1 kus dámskej náušnice, 1 kus kravatovej spony, 4 kusy príveskov, 10 kusov náramkov, 5 kusov retiazok, 8 kusov náhrdelníkov, 1 kus dámskych náramkových hodínok, bižutériu – 1 kus náramku. 2 kusy dámskych náramkových hodínok - so súhrnnou cenou 190 500,00 Sk, videokameru značky S., typ H., výrobné číslo X. s cenou 15418 Sk a mobilný telefón značky N., typ X., výrobné číslo X. s cenou 8643,00 Sk.

V hľadaní finančných prostriedkov alebo trezora pokračovali obžalovaný D. O. a J. R. aj v kancelárii obchodnej spoločnosti B., spol. s r. o., so sídlom v D., ktorej spoločníkom a konateľom bola a je H. B., umiestnenej v bytovom dome s popisným číslom X., na ulici P. v T., z priestorov ktorej odcudzili diskman značky S., typ D., nezistené výrobné číslo s cenou 4 494,00 Sk.

Na základe rozhodnutia obžalovaného Ľ. K., uskutočneného po predchádzajúcej telefonickej informácii J. R. o nenájdení „žiadnych veľkých peňazí“, sa D. O. a J. R. spoločne s H. B. a jej maloletou dcérou A. B. premiestnili, v čase medzi 23.00 hodinou až 24.00 hodinou toho istého dňa, na osobnom motorovom vozidle značky A.A. s tabuľkami s evidenčným číslom I., v ktorom H. B. sediaci na zadnom sedadle bola pripútaná jednou rukou k zadným ľavým dverám a na hlave mala založenú kuklu, najskôr k budove vodného zdroja v lesoparku zvanom B. v T. a následne do rodinného domu v obci T., vo vlastníctve J. H., švagra obžalovaného Ľ. K..

V rodinnom dome sa J. R. a obžalovaní Ľ. K., D. O., disponujúci informáciami o finančnej bonite H. B., najskôr ústne dohodli o spôsobe získania finančných prostriedkov od H. B. a následne vo dvore domu Ľ. K. nútil H. B., držanú s maloletou dcérou v uzamknutom vozidle, vybrať finančné prostriedky v sume 10 000 000,00 Sk v Č., a. s., pobočka zahraničnej banky v Slovenskej republike so sídlom v T., odnieť ich na vopred určené miesto, v určenom čase, pod hrozbou, nevrátenia maloletej A. B.. Dňa 26. septembra 2002, v čase medzi 07.00 hodinou a 08.00 hodinou, obžalovaný D. O. zastal s vozidlom značky A. na parkovisku v blízkosti ulíc E. a H. v T., H. B. vystúpila z vozidla a išla pre finančné prostriedky do Československej obchodnej banky, a. s., pobočka zahraničnej banky v Slovenskej republike pod hrozbou zabitia maloletej A. B. J. R. následne sledoval správanie H. B. až do príchodu k banke a mal prevziať z určeného miesta ňou prinesené finančné prostriedky; obžalovaný D. O. medzitým premiestnil vozidlo s maloletou A. B. na ulicu H., za nákupné stredisko C. a obžalovaný Ľ. K. čakal v blízkosti banky v osobnom motorovom vozidle neznámej značky, na ktorom mal s J. R. a obžalovaným D. O. odísť po prevzatí finančných prostriedkov.

Na základe spolupráce H. B. so zamestnancami banky a príslušníkmi Policajného zboru, finančné prostriedky neboli J. R. a obžalovaným Ľ. K. a D. O. vyplatené a maloletá A. B. ako rukojemník nájdená v nepoškodenom vozidle značky A., v kufri ktorého sa nachádzali aj všetky odcudzené veci.

Za to mu bol podľa § 234a ods.2 Tr. zák. s použitím § 35 ods. 1 Tr. zák. uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 10 (desať) rokov.

Podľa § 39a ods. 2 písm. a/ Tr. zák. bol obvinený pre výkon uloženého trestu do prvej nápravno výchovnej skupiny.

Zároveň mu bol podľa § 53 ods. 1 Tr. zák. uložený peňažný trest vo výmere 300 000 Sk, pričom podľa § 54 ods. 3 Tr. zák. mu bol pre prípad úmyselného zmarenia výkonu peňažného trestu uložený náhradný trest odňatia slobody v trvaní 2 (dva) roky.

Proti tomuto rozsudku podal obvinený Ľ. K. odvolanie. Krajský súd v Trnave rozsudkom z 10. augusta 2009, sp. zn. 6 To 47/2009, jeho odvolanie podľa § 319 Tr. por. zamietol ako nedôvodné, pričom na podklade odvolanie podaného poškodeným Ing. M. P. zároveň zrušil prvostupňový rozsudok vo výroku o náhrade škody a obvineného Ľ. K. podľa § 287 ods. 1 Tr. por. zaviazal nahradiť poškodenému Ing. M. P. škodu vo výške 10 (desať) miliónov Sk (331 939,19 eur).

Obvinený Ľ. K. písomným podaním z 26. októbra 2009 (doručeným súdu prvého stupňa 16. novembra 2009), podal prostredníctvom splnomocneného obhajcu Mag. Mgr. M. P. proti uvedenému rozsudku krajského súdu dovolanie.

V dovolaní poukázal na naplnenie dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c/, písm. i/ Tr. por. a domáhal sa zrušenia rozsudku krajského súdu ako aj rozsudku okresného súdu.

Naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. videl v zásadnom porušení práva na obhajobu, zahŕňajúceho aj právo podať návrh na doplnenie dokazovania a právo podať opravný prostriedok. Okresný súd porušil podľa dovolateľa právo na obhajobu tým, že na hlavných pojednávaniach 3. a 21. novembra 2008 bez uvedenia dôvodov zamietol jeho návrhy na doplnenie dokazovania (vykonanie konfrontácií, výsluch svedka C., výsluch svedkyne P.) a krajský súd tým, že nedodrжал svoju kasačnú povinnosť preskúmať napadnuté výroky rozhodnutia ako aj konanie, ktoré im predchádzalo, pričom sa adekvátne a preskúmateľne nevyrovnal s právne relevantnou argumentáciou obvineného.

Uviedol, že hoci mu v konaní bolo formálne priznané právo vyjadrovať sa ku skutočnostiam, ktoré sú mu kladené za vinu, v skutočnosti sa okresný ani krajský súd jeho tvrdeniami a vyjadreniami nezaoberali.

V ďalšej časti dovolania sa podrobne zaoberal rozpormi medzi výpovedami jednotlivých svedkov, v dôsledku ktorých nebol súdmi náležite zistený skutkový stav ani pri jednom zo skutkov uvedených v obžalobe.

Argumentoval tým, že bez odstránenia rozporov a náležitého zistenia skutkového stavu ďalšími dostupnými dôkazmi nie je možné prijať ani výrok o vine a súd mal preto aplikovať zásadu *in dubio pro reo*.

Prvostupňový súd v súlade s § 376 Tr. por. doručil dovolanie obvineného na vyjadrenie Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky. Prokurátor v písomnom vyjadrení z 21. decembra 2009 uviedol, že právo obvineného na obhajobu bolo v trestnom stíhaní rešpektované a jeho uplatnenie mu bolo umožnené v celom rozsahu. Poukázal na skutočnosť, že dovolanie obvineného je založené výlučne na skutkových výhradách, pričom dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení. Vzhľadom na absenciu dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c/, písm. i/ Tr. por. preto navrhol, aby dovolací súd uznesením podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného odmietol.

Po tomto postupe predložil okresný súd dovolanie Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky.

Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že dovolanie proti napadnutému rozsudku je prípustné (§ 368 ods. 1 a § 566 ods. 3 Tr. por.) a bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 2 Tr. por.). Dovolanie súčasne spĺňa podmienky uvedené v § 372 až § 373 Tr. por., ako aj obsahové náležitosti uvedené v § 374 Tr. por.

Dovolací súd po preskúmaní spisového materiálu však zistil, že dovolateľom namietané dovolacie dôvody uvedené v § 371 ods. 1 písm. c/, i/ Tr. por. v posudzovanom prípade naplnené neboli a preto je ho potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c/ Tr. por.

Podľa § 371 ods. 1 Tr. por. dovolanie možno podať, ak

- bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu (písm. c/),
- rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť (písm. i/).

Pokiaľ ide o dovolacie námietky zakladajúce podľa obvineného naplnenie dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. nutno podotknúť, že dôvodom pre podanie

dovolania podľa písm. c/ § 371 ods. 1 Tr. por. je, že zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu. Pod pojmom zásadné porušenie práva na obhajobu mal zákonodarca na mysli, že v konaní boli najmä porušené ustanovenia o povinnej obhajobe. Táto podmienka dovolania je spravidla splnená vtedy, ak obvinený po určitú časť trestného konania nemal obhajcu, napriek tomu, že ho mal mať, ak orgány činné v trestnom konaní alebo súd v tomto čase aj skutočne vykonávali úkony trestného konania, ktoré smerovali k vydaniu meritórneho rozhodnutia, ktoré bolo dovolaním napadnuté. Skutočnosť, že súdy rozhodujúce vo veci zamietli návrhy obvineného na doplnenie dokazovania, v danom prípade na vykonanie konfrontácií a výsluchy svedkov, nie je dôvodom pre podanie dovolania v zmysle ustanovenia § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por.

Vykonávanie dôkazov a ich hodnotenie sa v plnom rozsahu vykonáva v rámci konania pred súdom, a to príslušnými procesnými súdmi ako v prvom stupni, tak aj v konaní o riadnom opravnom prostriedku. Najvyšší súd dospel k záveru, že Okresný súd Trnava vykonal dokazovanie zákonným spôsobom v rozsahu postačujúcom na ustálenie skutkových okolností, čo následne potvrdil aj Krajský súd v Trnave.

Nevykonanie dokazovania v rozsahu predpokladanom obvineným a hodnotenie dôkazov spôsobom, ktorý nezodpovedá predstavám obvineného, nie je možné uplatniť pod dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. (porušenia práva na obhajobu), resp. podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. (nesprávne právne posúdenie zisteného skutku), ale ide o formu vyjadrenia záujmu obvineného, aby boli vykonané dôkazy (zistený skutkový stav) v jeho prospech.

Neobstoja ani dovolacie námietky obvineného o porušení práva na obhajobu nesplnením prieskumnej povinnosti zo strany odvolacieho súdu. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zrejmé, že krajský súd v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť výrokov prvostupňového rozsudku, proti ktorým odvolatelia (generálny prokurátor, obvinení K., O., K. a poškodený P.) podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom podrobne uviedol ako sa vysporiadal s odvolacími námietkami všetkých odvolateľov, konkrétne aj s námietkami obvineného E. K. ohľadom nevykonania ním navrhnutých dôkazov, keď skonštatoval, že okresný súd pri vykonávaní dôkazov dodržal príslušné procesnoprávne predpisy vrátane práva na obhajobu.

Pokiaľ ide o dovolacie námietky obvineného vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., Najvyšší súd Slovenskej republiky pripomína, že tento dovolací dôvod je daný v prípadoch, keď rozhodnutie súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na inom nesprávnom hmotnoprávnom posúdení. Formuláciou uvedenou v tomto ustanovení zákon vyjadruje, že dovolanie založené na dovolacom dôvode podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. je určené k náprave právnych chýb rozhodnutia vo veci samej, pokiaľ tieto chyby spočívajú v právnom posúdení skutku alebo iných skutočností podľa noriem hmotného práva.

Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok neslúži k revízii skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, alebo korigovať len odvolací súd. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu inštanciu zameranú k preskúmaniu rozhodnutí súdu druhého stupňa. Správnosť a úplnosť skutkových zistení dovolací súd nemôže posudzovať, pretože nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Námietka nesprávnosti skutkových zistení, prípadne nesúhlas s tým ako súd hodnotil vykonané dôkazy nemôže zakladať dovolací dôvod podľa § 371 ods.1 písm. i/ Tr. por.

Dovolateľ ako to vyplýva z obsahu ním podaného mimoriadneho opravného prostriedku, vyjadruje nesúhlas s hodnotením dôkazov oboch súdov vo vzťahu k výpovediam svedkov, poukazuje na rozpory vo výpovediach svedkov a poškodených, v dôsledku ktorých podľa jeho názoru nebol náležite zistený skutkový stav.

Z uvedeného je nepochybné, že dovolanie podané obvineným z dôvodu § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. sa neopiera o právne námietky, ale je založené výlučne na skutkových výhradách. Ide tak o námietky, ktoré vecne nezodpovedajú zákonnému vymedzeniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. a preto dovolací súd na ne nemohol prihliadať

Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí dospel k záveru, že je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania predpokladané ustanovením § 371 ods. 1 písm. c/, písm. i/ Tr. por., a tak podľa § 382 písm. c/ Tr. por. uznesením dovolanie obvineného odmietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 21. júna 2011

JUDr. Emil B d ž o c h, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Mgr. Monika Ivančíková